

Arrest

nr. 173 503 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit Eritrea en de nationaliteit van dit land te dragen, en er in 1998 samen met haar zus op de vlucht te zijn geslagen naar Soedan, waar ze tot haar reis naar België zou hebben gewoond en geleefd en omwille van problemen vluchtte.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 145 403 van 12 mei 2015 omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Eritrese nationaliteit, en derhalve evenmin aan haar verklaringen over haar leven als vluchteling en de problemen die haar ertoe zouden hebben genoopt ook Soedan te verlaten.

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 24 september 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een geboorteakte, een doopcertificaat, een omslag van DHL, en een brief van haar advocaat met 9 getuigenissen van Eritrese vluchtelingen, een brief van professor X.L., en een verwijzing naar een rapport van Amnesty International over Eritrea.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 145 403 van 12 mei 2015, dat gezag en kracht van gewijsde geniet, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar beweerde nationaliteit, herkomst en vrees voor vervolging en gelet op de in de

bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop en benadrukt dat de bewijslast in asielzaken in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster in casu naar internetartikels omtrent Eritrese vluchtelingen in Oost-Soedan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij 12 nieuwe stukken heeft ingediend, met name de bevestiging door 9 erkende Eritrese vluchtelingen dat zij Eritrese is, een doopcertificaat en een rapport van Amnesty International. Verzoekende partij vervolgt dat niet werd geantwoord op haar argument in de beschikking waar zij duidelijk stelt dat de Eritrese diaspora moest ondervraagd worden over hun verklaring aangezien het weinig waarschijnlijk is, gelet op de animositeit tussen Ethiopië en Eritrea, dat Eritrese vluchtelingen een Ethiopische kandidaat-vluchteling zouden steunen wanneer deze zich voordoeft als Eritrese. Het feit dat deze verklaringen gesolliciteerd zijn, doet geen afbreuk aan dit argument. Voorts stelt verzoekende partij dat haar verblijf in Kassala, waar een belangrijke Eritrese gemeenschap woont, niet werd geverifieerd. Verzoekende partij wijst er op dat het onmogelijk wordt haar nationaliteit te bewijzen wanneer steeds zonder meer teruggerepen wordt naar de eerste asielaanvraag. Tot slot wijst verzoekende partij naar de inhoud van de brief van professor L. en wijst zij er op dat een onderzoek van de taal die zij spreekt zou kunnen aantonen waar zij vandaan komt.

De Raad wijst erop dat in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag bij arrest nr. 145 403 van 12 mei 2015 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekende partij haar voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht:

“Verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Eritrea en de nationaliteit van dit land te dragen. Zij zou dit land samen met haar zus hebben dienen te ontvluchten in 1998, vervolgens in Soedan hebben gewoond en, nadat zij aldaar problemen kende, naar België zijn gereisd. Verzoekster brengt echter geen overtuigende bewijsstukken bij ter staving van haar voorgehouden nationaliteit, herkomst, identiteit, levensloop, asielrelaas en reisweg naar België. Wat betreft het doopcertificaat dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 3) en ter terechtzitting wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient immers te worden vastgesteld hieraan geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Hoewel verzoekster laat uitschijnen dat het een origineel zou betreffen, betreft dit stuk prima facie en zeker voor wat betreft de hierop opgenomen stempel, immers overduidelijk een kleurenkopie. Verder is het bevreemdend dat op dit stuk de datum van uitreiking niet is vermeld en dat dit stuk, zoals blijkt uit het hierop vermelde volgnummer, in Eritrea zou zijn uitgegeven in 2001, hetzij dertien jaren nadat verzoekster zou zijn gedoopt in de hierop vermelde kerk en drie jaren nadat zij Eritrea zou hebben verlaten. Hoe dan ook heeft zulk doopcertificaat noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Verzoekster legt ter verklaring van het ontbreken van overtuigende bewijsstukken inzake haar nationaliteit, herkomst, identiteit en levensloop bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde zij aanvankelijk: “Ik heb identiteitsdocumenten gehad” (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.26a). Bij het CGVS ontkende zij eenduidig dat zij ooit identiteitsdocumenten had in Eritrea. Tevens ontkende zij uitdrukkelijk dat zij ooit documenten had in Soedan (administratief dossier, stuk 5, p.11). In het verzoekschrift stelt verzoekster, geconfronteerd met het verwijt in de bestreden beslissing dat zij geen identiteitspapieren kon voorleggen, dan weer dat zij weldegelijk zou hebben beschikt over documenten doch dat deze haar in Libië werden afgenomen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Dat verzoekster ter verklaring van het ontbreken van documenten die de voormelde elementen zouden kunnen aantonen dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster gedurende de zestien jaren waarin zij in Soedan zou hebben verbleven nooit enige poging zou hebben ondernomen teneinde aldaar identiteits- of verblijfspapieren te verkrijgen. Waar zij dit in het verzoekschrift toeschrijft aan het gegeven dat zij zou hebben vernomen dat zij hiervoor geen moeite hoefde te doen aangezien zij er toch geen zou verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat dit niet strookt met haar verklaringen bij het CGVS. Ook bij het CGVS gaf zij weliswaar aan dat zij dacht dat het niet toegelaten was. Uit haar verdere verklaringen blijkt echter dat zij, gevraagd hoe zij dit kon weten gezien zij nooit zelfs maar probeerde documenten te bekomen, dit baseerde op een vermoeden en stelde dat zij hierover van andere Eritreeërs gehoord kon hebben indien het toegelaten was (administratief dossier, stuk 5, p.12). Deze loutere verklaringen van derden kunnen hoe dan ook niet verklaren waarom verzoekster nooit zelfs maar heeft getracht om in Soedan documenten te bekomen. Dat verzoekster nooit zulke poging zou hebben ondernomen klemmt nog des te meer daar zij beweerde aldaar gedurende vijf jaren te hebben gewerkt voor een persoon die in de immigratiesector werkte en die er de verantwoordelijke was voor de paspoorten (ibid., p.15).

Verzoekster brengt niet alleen geen overtuigende bewijzen bij omtrent haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst, doch zij legde tevens incoherente en uiterst vage verklaringen af aangaande de directe familieleden die nog in dit land zouden zijn gebleven na haar vertrek.

Zo verklaarde zij bij de DVZ, gevraagd naar haar broers en zussen, slechts dat zij over een zus beschikte en maakte zij nergens melding van een broer (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.17). Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat zij in Eritrea nog een broer zou hebben die op het ogenblik dat zij het land verliet in het leger zat en nadien zou zijn gearresteerd wanneer hij het land probeerde te ontvluchten (administratief dossier, stuk 5, p.7). Wanneer zij werd geconfronteerd met de vaststelling dat zij deze broer bij de DVZ niet vermeldde, beweerde verzoekster deze wel te hebben vermeld. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Zij gaf aan de tolk bij de DVZ goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en op elk moment tijdens het gehoor melding te zullen maken van eventuele communicatieproblemen. Bovendien ondertekende zij de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werd voorgelezen in het Tigrinya en gaf zij hiermee aan dat de hierin vermelde inlichtingen overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 13, verklaring; stuk 14). Ook bij het CGVS gaf verzoekster aanvankelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en had zij hierbij geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Verzoekster legde daarenboven vage en ontwijkende verklaringen af wanneer haar werd gevraagd hoe zij nieuws zou hebben bekomen over haar vader in Eritrea. Wanneer werd gevraagd hoe zij wist dat haar vader nu in Adi Keih zou zijn, stelde zij dat haar zus dit vroeg aan ouderen uit haar dorp. Vervolgens gevraagd hoe haar zus deze mensen ontmoette, legde verzoekster echter herhaald vage en ontwijkende verklaringen af. Aanvankelijk beperkte zij zich tot het stellen: "Ze is niet jong maar oud en ze kwam van daar". Nogmaals gevraagd hoe haar zus deze mensen ontmoette, verklaarde zij: "Ze kwamen naar Soedan, Soedan en Eritrea zijn dicht bij". Andermaal gevraagd in welke context haar zus deze mensen tegen kwam, kwam verzoekster niet verder dan te stellen: "We verlieten Eritrea lange tijd geleden, Ze vroeg naar mijn vader aan mensen die van Eritrea kwamen". Ondanks dat haar zus zich over haar vader zou hebben bevraagd, bleek verzoekster bovendien niet te weten wat haar vader deed in Adi Keih (ibid., p.5).

Verzoekster kon daarenboven in het geheel niet preciseren om welke reden haar schoonbroer in Eritrea zou zijn gearresteerd en legde ter vergoelijking van haar onwetendheid herhaaldelijk inconsistente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde zij dat aanvankelijk eenduidig en uitdrukkelijk dat haar zus haar nooit vertelde waarom haar schoonbroer werd gearresteerd en dat zij hiernaar nooit heeft gevraagd. Eerst verklaarde zij het feit dat zij dit niet vroeg doordat zij geen tijd hadden om erover te spreken en haar zus bijna voortdurend werkte. Vervolgens erop gewezen dat zij veertien jaar had om het te vragen, stelde zij echter dat zij niet slim genoeg was om het te vragen. Dit kan, los van de vraag of aan deze verklaring de betekenis moet worden gehecht zoals aangehaald door het CGVS of zoals aangehaald door verzoekster, niet worden gerijmd met haar eerdere verklaring dat zij dit niet vroeg omdat zij hiervoor nooit tijd had. Daarenboven gaf verzoekster even verder en duidelijk in strijd met haar voormelde gezegden aan dat haar zus haar misschien wel vertelde waarom haar schoonbroer werd gearresteerd en dat zij zich dit misschien niet herinnerde (ibid., p.16-18). In het verzoekschrift stelt verzoekster dan weer eenduidig dat haar zus nooit hierover wilde praten, dat hierover geen vragen werden gesteld en dat zij de reden voor de arrestatie van haar schoonbroer nooit heeft geweten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

Verzoekster beweerde bovendien dat ook haar zus zou zijn gearresteerd omwille van de problemen van haar schoonbroer; reden waarom zij uiteindelijk Eritrea zouden hebben verlaten. Zij legde hierover echter andermaal incoherente en steeds wijzigende verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS stelde zij hierover: "De man van mijn zus werd gearresteerd. De autoriteiten kwamen langs om te informatie te vergaren. Mijn zus werd ook een paar keer gearresteerd" (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.3.5). Bij het CGVS verklaarde zij opnieuw dat haar zus werd gearresteerd. Geconfronteerd met de vaststelling dat niet kan worden ingezien waarom men haar zus zou arresteren en zou vragen haar schoonbroer mee te brengen indien haar schoonbroer reeds was gearresteerd, stelde verzoekster aanvankelijk slechts dat zij hiernaar niet in detail vroeg en dat hetgeen zij hierover weet is dat haar zus werd gearresteerd en gemarteld en daarom vluchtte. Nogmaals erop gewezen dat het niet logisch is dat haar zus werd gearresteerd, kwam verzoekster vervolgens andermaal niet verder dan te stellen: "Ze werd gearresteerd omwille van haar man, zelfs indien haar man al gearresteerd was, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen". Vervolgens beweerde zij, hoewel zij dit aanvankelijk ondanks de herhaalde vragen niet aangaf en in weerwil van haar verklaringen in de vragenlijst, dat haar schoonbroer noch haar zus officieel en door de autoriteiten zouden zijn gearresteerd doch wel door bepaalde onbekende individuen en op illegale wijze. Hoewel zij eerder duidelijk aangaf dat zij hiernaar niet in detail vroeg en dat zij slechts wist dat haar zus werd gearresteerd, gemarteld en daarom vluchtte, stelde zij nu bovendien dat zij dit zeker wist omdat haar zus haar met de nodige details zou hebben verteld dat de personen die kwamen geblinddoekt waren, geen identificatie toonden en het huis binnenvielen. Haar zus zou haar bovendien hebben verteld dat zij dit wist omdat deze personen, van wie zij niet wist of zij tot de politie behoorden of niet, ook nadien nog naar haar huis kwamen in burgerkledij (administratief dossier, stuk 5, p.17-18).

Verzoekster beweerde voorts dat zij nadat zij Eritrea zou zijn ontvlucht in Soedan is gehuwd met een Eritrese vluchteling. Ook in dit kader legt zij echter geen coherente verklaringen af.

Vooreerst legde zij tegenstrijdige verklaringen af omtrent het jaar waarin zij met deze persoon zou zijn gehuwd. Bij de DVZ verklaarde zij herhaaldelijk dat zij huwden in 2002 (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.15a). Bij het CGVS stelde zij echter dat zij huwden in 2004 en ontkende zij haar eerdere gezegden bij de DVZ. Zoals reeds hoger werd aangegeven, stelde zij echter dat zij de tolk bij de DVZ goed begreep, ondertekende zij de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar in het Tigrinya werd voorgelezen, gaf zij hiermee aan dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn en gaf zij bij het CGVS aanvankelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen. De loutere ontkenning van haar eerdere gezegden kan bijgevolg de voormelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Ook over de herkomst van haar echtgenoot legde verzoekster incoherente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde zij, wanneer gevraagd werd hoe het kwam dat deze als Eritreeër in Soedan woonde, dat zijn ouders, die afkomstig waren van Zalambessa, hem meebrachten naar Soedan (administratief dossier, stuk 5, p.10). Bij de DVZ had zij echter eerder aangegeven dat haar man, hoewel deze de Eritrese nationaliteit heeft, is geboren in Kessela in Soedan (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.15a). Verzoekster kon Zambalessa, nochtans de plaats waarvan haar echtgenoot en/of diens ouders afkomstig zouden zijn, blijkens de gezegden die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing en zoals zij uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift bovendien niet correct situeren binnen Eritrea. Indien zij daadwerkelijk een Eritrese vluchteling was en in Soedan zou zijn gehuwd met een Eritrese vluchteling, mocht dit van haar nochtans redelijkerwijze worden verwacht.

Verder legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar onwetendheid over de reden waarom haar man en/of diens ouders Eritrea zouden zijn ontvlucht. Uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat zij aanvankelijk duidelijk stelde niet te weten waarom zij Eritrea ontvluchtten omdat zij hem dit nooit vroeg en hij hierover evenmin sprak terwijl zij later stelde dit niet te weten omdat haar man zich dit zelf niet meer herinnerde. Het louter herhalen van deze laatste verklaring kan aan deze vaststelling geenszins afbreuk doen.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster stelde met haar man nooit zelfs maar te hebben gesproken over Eritrea (administratief dossier, stuk 5, p.11). Dat zij als gehuwde Eritrese vluchtelingen nooit zouden hebben gesproken over het land waarvan zij beide afkomstig waren, is geheel niet plausibel.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd:

“U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Mai Edaga (of Mai Idaga) in de zoba Dehub, subzoba Dekemhare. U verklaarde dat subzobas in Eritrea niet verder opgedeeld worden en u zei ook dat Mai Edaga geen eigen administratie heeft, maar dat de administratie van Mai Edaga bij Dekamhare is (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat subzobas in Eritrea nog verder opgedeeld worden in administraties en dat Mai Edaga zelf een administratie heeft waar nog andere dorpen bij horen. U verklaarde in Eritrea geboren te zijn en op 10 jarige leeftijd vertrokken te zijn naar Soedan waar u woonde tot u naar België vertrok. Er kan dus begrip opgebracht worden voor het feit dat u de administratieve opdelingen in Eritrea niet goed kent. Het is daarom des te opmerkelijker te noemen, dat wanneer u gevraagd werd of u wist wat een Kebele is, u antwoordde dat een Kebele zoals zoba 1, zoba 2 is en dat je ook kebele 1 en kebele 2 zegt. U legde verder uit dat een stad zo kan opgedeeld worden in zone 1, 2 en 3 (zie gehoorverslag CGVS p.26). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat een Kebele de kleinste administratieve opdeling is in Ethiopië, vergelijkbaar met een wijk. U kent dus de administratieve opdelingen in uw verklaarde geboorteland, Eritrea, niet maar u kent wel de kleinste administratieve opdeling die er bestaat in Ethiopië, een land waar u nooit gewoond zou hebben. Kebele is overigens een Amhaars woord, een taal die u niet zou spreken aangezien u verklaarde enkel Tigrinya en een beetje Arabisch te spreken (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dat u de administratieve opdelingen in uw eigen geboorteland, Eritrea, niet kent maar dan wel weet wat een Kebele is, een woord in een taal die u niet zou spreken en een administratieve opdeling in een land waar u nooit zou gewoond hebben, is niet aannemelijk.” (eigen onderlijning)

Verzoekster wijt het voorgaande aan tolkenproblemen en beweert ten aanzien van de tolk te hebben verklaard dat zij het woord Kebele niet kende doch wel de betekenis kon geven van het woord Zoba. Deze beweringen vinden echter geen steun in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde de tolk bij het CGVS goed te begrijpen en er werd haar verduidelijkt dat zij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden. Verzoekster gaf aan de tolk goed te verstaan en maakte nergens gedurende het gehoor enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Evenmin maakte zij enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Haar advocaat, die haar bijstond tijdens het gehoor, maakte ook geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien zijn de gestelde vragen en verzoeksters antwoorden duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Wanneer werd gevraagd: “Wat is een kebele, weet u dat?”,

antwoordde zij: "Kebele is zoals zoba 1, zoba 2, je zegt ook kebele 1, kebele 2". Gevraagd wat zij hiermee bedoelde, gaf zij aan: "Bijvoorbeeld, er is een stad, de stad wordt opgedeeld in zone 1, zone 2, zone 3" (administratief dossier, stuk 5, p.1-2, 26-27).

Verzoekster vertoonde bovendien een gebrek aan kennis aangaande de Eritrese feestdagen.

Waar zij kon aangeven op welke dag Onafhankelijkheidsdag wordt gevierd in Eritrea, blijkt immers uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat zij niet wist van wie Eritrea op die dag zijn onafhankelijkheid bekam. Bovendien bleek zij in dit kader niet te kunnen preciseren welke, blijkens de informatie in het dossier nochtans belangrijke, gebeurtenissen zich in het kader van de onafhankelijkheid van Eritrea afspeelden in 1993 (ibid., p.19, 26; administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). (eigen onderlijning)

Uit verzoeksters verklaringen en de informatie die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk duidelijk dat zij geheel niet op de hoogte was van hetgeen er in Eritrea precies wordt gevierd op Martelarendag (administratief dossier, stuk 5, p.20-21; stuk 12: landeninformatie).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Er werd u ook gevraagd wat men in Eritrea viert op 1 september en u zei dat men dan "Yohannes" viert, een religieus feest (zie gehoorverslag CGVS p.25). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat op 1 september inderdaad het Kidus Yohannes feest gevierd wordt (of het nieuwe jaar) in Ethiopië. In Eritrea viert men ook Kidus Yohannes, maar omdat in Eritrea een andere kalender gebruikt wordt dan in Ethiopië, valt deze dag in Eritrea op 11 september en niet op 1 september. Op 1 september is er in Eritrea een andere publieke feestdag, men herdenkt op die dag het begin van de onafhankelijkheidsstrijd op 1 september 1961. Dat u als Eritrese niet zou weten dat in Eritrea op 1 september het begin van de dertig jaar durende onafhankelijkheidsstrijd zou gevierd worden is niet geloofwaardig. U verklaarde dat er op 1 september "Yohannes gevierd wordt" terwijl dat in Eritrea op 11 september gevierd wordt en niet op 1 september zoals in Ethiopië. Zoals hierboven al aangehaald verklaarde u nooit in Ethiopië gewoond te hebben maar, wanneer u gevraagd wordt wat men op 1 september in Eritrea viert, heeft u het vreemd genoeg wel over een feest dat op die datum in Ethiopië gevierd wordt."

Verzoekster kan niet worden gevolgd in de bewering dat niet zou zijn gevraagd naar de feestdag op één september doch wel naar de feestdagen in september. De vraagstelling geschiedde immers in duidelijke bewoordingen en luidde als volgt: "Wat vierten mensen op de eerste september in Eritrea?" (administratief dossier, stuk 5, p.25). Zelfs indien verzoekster deze vraag zou hebben begrepen als een vraag naar de feestdagen in september, dan nog kon bovendien van haar worden verwacht dat zij zou hebben vermeld dat op één september in Eritrea de start van de onafhankelijkheidsstrijd wordt gevierd.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster, wanneer haar de open vraag werd gesteld wat zij zoal zou kunnen aanhalen om de interviewer bij het CGVS te overtuigen of aannemelijk te maken dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, niet in staat bleek hierop een antwoord te formuleren doch eenvoudigweg verklaarde: "Ik weet het niet" (administratief dossier, stuk 5, p.25).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen over haar leven als vluchteling en de problemen die haar ertoe zouden hebben genoopt ook Soedan te verlaten." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij verwijst ter zitting zeer algemeen naar de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde brief van haar advocaat met 9 getuigenissen van Eritrese vluchtelingen, een doopcertificaat, een verwijzing naar een rapport van Amnesty International over Eritrea en een brief van professor X.L., doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

"Wat betreft uw doopcertificaat dat u neerlegde, u legde dit document al neer bij de RvV die hierover, in haar arrest van 12 mei 2015, het volgende opmerkte: "Wat betreft het doopcertificaat dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 3) en ter terechtzitting wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient immers te worden vastgesteld hieraan geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Hoewel verzoekster laat uitschijnen dat het een origineel zou betreffen, betreft dit stuk prima facie en zeker voor wat betreft de hierop opgenomen stempel, immers overduidelijk een kleurenkopie. Verder is het bevreemdend dat op dit stuk de datum van uitreiking niet is vermeld en dat dit stuk, verzoekster zou zijn gedoopt in de hierop vermelde kerk en drie jaren nadat zij Eritrea zou hebben verlaten. Hoe dan ook heeft zulk doopcertificaat noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Uw doopcertificaat kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element." Wat betreft uw geboorteakte die u neerlegde: hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat u tijdens uw gehoor op het CGVS tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde (zie gehoor CGVS p.11 in het administratief dossier) dat u nooit over documenten beschikte in Eritrea en u verklaarde dat u nooit over een Eritrese geboorteakte beschikte.

Ten tweede moet over dit document opgemerkt worden dat erin vermeld staat dat de registratie van uw geboorte gedaan werd in Eritrea op 2 oktober 2015. U vroeg asiel aan in België op 14 juli 2014, en op 1 december 2014 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De registratie van uw geboorte in Eritrea werd dus pas gedaan nadat u een negatieve beslissing van het CGVS kreeg waarin er geen geloof gehecht werd aan uw nationaliteit. Bovendien werd dit document niet ondertekend door de persoon die uw geboorte zou aangegeven hebben in Eritrea, hoewel dit wel zou moeten gebeurd zijn (zie "certificate of birth" in het administratief dossier). Er werd ook geen naam ingevuld van de persoon die uw geboorte in oktober 2015 in Eritrea zou zijn gaan aangeven. Ten derde moet er worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Eritrea en Soedan (het land waaruit dit document u werd opgestuurd) een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Eritrese en Soedanese documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese nationaliteit. Wat betreft de brief van uw advocaat en de negen getuigenissen van Eritrese vluchtelingen die stellen dat u de Eritrese nationaliteit zou hebben, dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen gesolliciteerd zijn en op uw vraag opgesteld werden. Dergelijke getuigenissen hebben een persoonlijk karakter en zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Brieven van privé-personen hebben geen officieel karakter en slechts een beperkte bewijswaarde, op voorwaarde dat ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is (cf. supra). Wat betreft de brief van Professor Xavier Luffin die uw advocaat neerlegde: uw advocaat schrijft dat deze "ongetwijfeld als een specialist bestempeld kan worden". Professor Luffin verklaart dat u zich tijdens uw gesprek met hem in het "Tigre" zou uitgedrukt hebben, een taal waarvan u zelf nooit aangegeven hebt die te spreken. Professor Luffin verklaart over deze taal verder dat deze enkel in Eritrea en Ethiopië zou gesproken worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Tigre een taal is die gesproken wordt in Eritrea en Soedan. U verklaarde wel Tigrinya te spreken, de taal waarin uw gehoor op het CGVS ook plaatsvond, een taal die enkel in Eritrea en Ethiopië wordt gesproken (niet te verwarren met Tigre dus, zie informatie in de blauwe map van het administratieve dossier). Professor Luffin vergist zich dus duidelijk van taal en bovendien is het feit dat u Tigrinya spreekt, wat ook al in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS op 1 december 2014 werd aangehaald, geen aanwijzing dat u uit Eritrea afkomstig bent aangezien deze taal ook in het Noorden van Ethiopië gesproken wordt. Het feit dat u in Soedan verbleven zou hebben en dus Soedanees Arabisch spreekt doet verder ook geen afbreuk aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese nationaliteit. Verder baseert Professor Luffin zich duidelijk enkel op uw verklaringen over uw afkomst uit Eritrea, die door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig werden bevonden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van Professor Luffin om de geloofwaardigheid van deze verklaringen in het kader van een asielprocedure na te gaan. Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar het recent verslag van Amnesty International "Just Deserters. Why indefinite national service in Eritrea has created a generation of refugees". Dit betreft een rapport over de algemene situatie in Eritrea en verandert niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese nationaliteit."

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie dat de Eritrese diaspora moest ondervraagd worden over hun verklaring aangezien het weinig waarschijnlijk is, gelet op de animositeit tussen Ethiopië en Eritrea, dat Eritrese vluchtelingen een Ethiopische kandidaat-vluchteling zouden steunen wanneer deze zich voordoet als Eritrese, dat haar verblijf in Kassala, waar een belangrijke Eritrese gemeenschap woont, niet werd geverifieerd, en dat een onderzoek van de taal die zij spreekt zou kunnen aantonen waar zij vandaan komt, benadrukt de Raad dat uit het geheel van alle elementen in het administratief dossier samen, blijkt dat vanaf de eerste asielaanvraag op uitvoerige wijze is nagegaan of er aan verzoekende partij haar verklaring omtrent haar nationaliteit enig geloof zou kunnen worden gehecht. Zo werd onder andere vastgesteld dat verzoekende partij "Kebele" de kleinste administratieve opdeling in Ethiopië, vergelijkbaar met een wijk, kent, maar niet op de hoogte is van de administratieve opdelingen in haar verklaarde geboorteland, "Kebele" een Amhaars woord is, en haar kennis van de Eritrese feestdagen manifest ontoereikend is om aannemelijk te maken dat zij de Eritrese nationaliteit heeft.

Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 145 403 van 12 mei 2015 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar

voorgehouden relaas en Eritrese nationaliteit werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals o.a. het gesolliciteerde karakter van de 9 getuigenissen van Eritrese vluchtelingen, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten, waarmee zij vergeefs haar beweerde Eritrese nationaliteit tracht te staven, geen bewijswaarde worden gehecht. Om diezelfde reden kan aan het door verzoekende partij bij haar vraag tot horen gevoegde schrijven van professor X.L. d.d. 20 mei 2016, waarin deze zich excuseert voor zijn vergissing van taal (door in zijn eerdere brief Tigre in plaats van Tigrinya te schrijven) en waarin hij bij zijn conclusie blijft dat verzoekende partij een Eritrese is die in Soedan heeft verbleven, evenmin bewijswaarde worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt overigens door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van voornoemde professor behoort om de geloofwaardigheid van de verklaringen in het kader van een asielprocedure na te gaan. De Raad benadrukt dienaangaande nog dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan en mag verwacht worden dat hij middels verklaringen aannemelijk kan maken dat hij afkomstig is uit het land waar van hij beweert te zijn ontvlucht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene stelling dat het onmogelijk wordt haar nationaliteit te bewijzen wanneer steeds zonder meer teruggerepen wordt naar haar eerste asielaanvraag, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 mei 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS